

Det kan maaske efter de Ytringer, der faldt ved 1ste Behandling af Forslaget i forrige Sæssion, og ogsaa efter Forhandlingerne i Gaar, være rimeligt, at der fra ærede Medlemmer fra den anden Side, som have en anden politisk Opfattelse, vil gjøre sig en Uvillie gjældende mod dette Forslag paa Grund af, at det er udkommet som foreløbig Lov. Jeg vil imidlertid dog anse det for ganske naturligt og rimeligt, om man vil lade denne Uvillie, som alene begrundes derpaa, hvile, naar der bliver Spørgsmaal om Forhandling af et Forslag som det, der her foreligger for os, altsaa naar der bliver Spørgsmaal om at bedømme og vurdere dets Realitet, aldeles uafhængig af dets tidligere Fremkomst som foreløbig Lov. Jeg mener, at der i saa Henseende maa kunne opnaaes Enighed om, at Hovedsynspunktet, som denne Lov hviler paa, ikke indeholder Andet, end hvad der maa betragtes som et baade naturligt, forsvarligt og nødvendigt Tillæg til den almindelige borgerlige Straffelov. Man vil vel i Grunden fra alle Sider let blive enig om, at saadanne Ting som: offentligt at opfordre til at begaa Handlinger, der falde ind under bestaaende Straffelove eller fremstille Forbrydelsers Begaaelse som fortjenstlige eller bifaldsværdige, eller raade eller opfordre Berøner, der henhøre til Hæren eller Flaaden, til Ulydighed mod Foresattes Befalinger, eller iøvrigt at ophidses Klasser eller Dele af Befolkningen til Had og Forbittrelse eller til Voldsgerninger; eller fremsette og udbrede opdigtede eller forvanskede Rændsgjerninger, for derved at gjøre Statens Indretninger eller Regjeringens Foranstaltninger forhadte eller foragtelige, — at det er Ting, som ikke bør ske og ikke bør finde Sted. Det mener jeg er Noget, som man maa kunne blive enig om, paa hvilken som helst Side og hvilket som helst politisk Stade man end staar, at det er Former og Udslag af offentlig Forhandling, som overhovedet bør skjæres bort; de ere ikke blot moralsk utilbørlige, men ogsaa, forekommer det mig ganske klart, en Overstridelse af den retlige Grændse, som maa drages for Agtelsen for Lovgivningen, for Regjeringsmyndighederne og for den offentlige Ro og Orden. Man vil ikke her kunne gjøre den Indvending, at der er en almindelig Frihed, som ligger herved, et Synspunkt, som kom frem ved den i Gaar behandlede Lov. Det vil man ikke her kunne gjøre gjældende. Der er ingen almindelig Frihed, som kan lide ved, at disse Udværter bortskjæres. Man vil heller ikke kunne paaberaabe sig, at den almindelige Straffelov, saaledes som den nu en Gang er eller var

indtil den foreløbige Lov udkom, altsaa saaledes som den blev givet i 1866, ikke har straffet disse Handlinger. Det gjælder jo om nogle af dem, at det i alt Fald maa antages, at allerede den almindelige Straffelov, som blev givet i 1866, vilde ramme dem, men det gjælder ganske vist ikke Flertallet af Forholdene, som her omtales. Man vil ikke kunne paaberaabe sig dette, at Straffeloven har ment at kunne undvære dette, og at vi saaledes gaa tilbage i Frihed, naar vi nu ved en ny Lov ville inddrage disse Handlinger, som tidligere vare straffri, under Straffeloven; thi det kan ikke bestrides, at Grunden til, at den almindelige Straffelov af 1866 undlod at medtage disse Forhold under sine Straffebestemmelser, ikke var den, at man ansaa dem for gode, bifaldsværdige Handlinger, eller Handlinger, som der i alt Fald ikke kunde sældes den Dom om, at de vare strafværdige. Den simple Grund var den, at de Forhold den Gang ikke forekom. Vi vare ikke den Gang modnede eller færdige saa vidt frem i den offentlige Diskussion, at man tænkte sig slige Ytringer eller Handlinger som Noget, der behøvede at rammes af Straffeloven. Naar man skal skrive en almindelig borgerlig Straffelov, saa tænker man sig ikke alle fremtidige Muligheder, man søger ikke at drage ind under den Alt, hvad der saaledes kan optæntes, og som iøvrigt med Føie vil være strafværdigt, men holder sig til det, som Samfundstilstanden virkelig viser Exempler paa. Naar saa en senere Udvikling, som ikke kan betragtes som heldig, fører til, at disse Handlinger forekomme, saa indtræder der en Opfordring for Lovgivningen til at træffe saadanne Bestemmelser, som kunne ramme disse. Dette er ikke i Strid med den Lovgivningens Mand, som er indeholdt i den almindelige Straffelov, men kun en Fortsættelse eller Fuldstændiggjørelse af denne. Denne Vej er man ogsaa gaaet andre Steder, hvor man tidligere end hos os er kommet ind paa de Udskielser i den offentlige Diskussion, som dette Tillæg til Straffeloven søger at ramme. Man er andre Steder kommet langt tidligere ind derpaa, fordi Samfundsforholdene og Udviklingens Gang tidligere har ført til disse Misligheder, men det har været aldeles uafhængigt af, hvorledes iøvrigt den politiske Forfatning var. Man finder disse Straffebestemmelser under Forfatninger, som ere meget frie; ikke blot under konstitutionelle, men ogsaa under parlamentariske og selv republikanske Forfatninger findes Bestemmelser svarende hertil. Jeg skjønner ikke, hvorledes Noget kan finde, at man ved igjennem Straffelovbestemmelser at søge at forhindre disse Udskielser skulde gaa